

UZASADNIENIE

Apelacja oskarżonego J. P. nie jest zasadna.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego w połączeniu z lekturą uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności sprawy.

Sąd rejonowy kierując się prawem swobodnej oceny dowodów poczynił ustalenia takie, które nie mogą być uważane za błędne, dowolne, sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Co przy tym najistotniejsze w rozważaniach swych nie pominął żadnego dowodu, każdy z nich omówił i w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, które z tych dowodów i dlaczego uznał za wiarygodne, a którym i dlaczego przymiotu wiarygodności odmówił. Dokładnie, wszechstronnie i wieloaspektowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy.

Skarga apelacyjna nie precyzuje jakichkolwiek zarzutów stawianych rozstrzygnięciu merytorycznemu, a ponieważ oskarżony zaprzeczał w dotychczasowym postępowaniu wejściu w posiadanie przedmiotów transakcji kupna – sprzedaży stwierdzić trzeba, że sąd pierwszej instancji zasadnie odmówił jego wyjaśnieniom przymiotu wiarygodności. Przeczą im zarówno konsekwentne w toku całego procesu relacje pokrzywdzonego R. P. (1) co do wydania oskarżonemu, który przybył do siedziby jego firmy swoim samochodem, przedłużacza do ładowarki teleskopowej i łyżki z lemieszem, jak i jego pracownika zatrudnionego w spółce z o.o. (...) z siedzibą w R. R. P. (2) – osobiście dokonującego załadunku wymienionych elementów do ładowarki teleskopowej, do wnętrza pojazdu J. P..

Wystawione w tym samym dniu tj. 15 października 2015 roku przez R. P. (1) faktury Vat nr: 13/10/2015 i 14/10/2015 (karta 6,7) zostały własnoręcznie podpisane przez oskarżonego, jego pełnym imieniem i nazwiskiem, a okoliczność ta nie daje nawet marginesu swobody do innej interpretacji faktów dokonanych, jak ta że oskarżony odbierając opisany w nich towar zobowiązał się do zapłaty przelewem należności w łącznej kwocie 8 856 złotych w odroczonym terminie płatności 7 dni. Rację ma więc sąd rejonowy, że oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy i zapłaty należności za pobrany towar, wynikających z wystawionych faktur Vat, czyli wypełnienia zobowiązania jakie zaciągnął w chwili podpisania faktur (zawarcia umowy kupna – sprzedaży).

Niezapłacenie za pobrany towar i doprowadzenie pokrzywdzonego do konieczności wytoczenia powództwa o zapłatę przed sądem gospodarczym świadczy o działaniu oskarżonego z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym osiągnięcia korzyści majątkowej, który to cel przyswiewcał mu od chwili zawarcia umowy. Znamienne i rzutujące negatywnie na postawę oskarżonego jest to, że pomimo prawomocnego wyroku w sprawie V GC 68/17 Sądu Rejonowego w Siedlcach zasądzającego kwotę 8 856 złotych z ustawowymi odsetkami i osiągania dochodów w deklarowanej wysokości 10 000 złotych miesięcznie z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, nie przystąpił on do realizacji świadczenia wynikającego z wyroku sądowego..

Reasumując należy stwierdzić, że apelant nie wykazał żadnych uchybień w ocenie materiału dowodowego. Kontrola instancyjna potwierdziła, iż sąd rejonowy nie dopuścił się ani obrazy przepisów postępowania, ani w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i brak jest podstaw do zdyskwalifikowania wydanego rozstrzygnięcia merytorycznego.

Zdaniem sądu odwoławczego orzeczona z warunkowym zawieszeniem wykonania kara pozbawienia wolności uwzględnia dyrektywy jej wymiaru określone przepisem art. 53 kk i nie cechuje jej rażąca niewspółmierność w stosunku do popełnionego przez oskarżonego czynu. Niewątpliwie stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień

winy są znaczne. Okoliczności wpływające na wymiar kary przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji i znalazły one akceptację sądu odwoławczego.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymano w mocy.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze stanowiły przepisy powołane w wyroku.